

Bospeen en blinde vinken

Blijspel in vier bedrijven

door

RUUD VAN LING

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BOSPEEN EN BLINDE VINKEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RUUD VAN LING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2002 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

SIMON AKKERMAN; groenteboer. Loopt tegen de 60. Self-made-man.

Soms wat ironisch en sarcastisch. Wel ervaren, heeft wat levenswijsheid, maar is ook snel "aangebrand".

ELSIE AKKERMAN; zijn dochter. Achter in de twintig. Een vrolijke, levenslustige, blijde meid.

JONATHAN VAN DER MOLEN; projectontwikkelaar. Overdreven beschaafd op het "nichterige" af. Midden dertig. Zeer goed gekleed.

HANS STEENSMA; zoon van Laura (zie verder). Een spontane aardige jongen in de leeftijd van Elsie.

LAURA STEENSMA-VAN DEN BERGH, moeder Van Hans.

Eigenaresse van STEENSMA'S VERENIGDE VERSBEDRIJVEN.

Een harde tante. Zakelijk tot en met. Gaat desnoods over lijken.

Trots. Spreekt koel en verstandelijk, maar kan ook exploderen. Blijft onder alle omstandigheden een "dame". Rond de 50.

WANDA WAGENAAR; politie-agente. Heeft niet het zwarte garen uitgevonden. Vrolijk-onzeker. Moet wat aandoenlijk overkomen.

Begin twintig. In uniform.

BETSY MOLENAAR; lijkt een tutje, maar is dat beslist niet. Gruwelijk dikke brilleglazen, want ze is zo kippig als wat. Weet wat ze wil. Praat

lijzig met een wat nasaal geluid. Laat zich de kaas niet van het brood eten. Midden twintig.

DECOR:

In alle vier bedrijven hetzelfde decor nl. een groentezaak. Advies aan de regisseur, veel effecten bereiken met BELICHTING.

EERSTE BEDRIJF

Het voordoek van het toneel is geopend. Op het toneel is een groentewinkel zichtbaar: toonbank, weegschaal, kassa, kisten met groenten en fruit, blikgroenten, groenten in glazen potten, aardappels. Kortom het volledige interieur van een aardappelen-, groente- en fruitzaak, Diagonaal opstellen is toneelmatig het beste. In de zaal hangen schoolborden met daarop in wit krijt de "aanbiedingen" zoals "HAGELWITTE BLOEMKOOL, ALLEEN VANDAAG 2 VOOR f2,50 "HOLLANDSE SPERCIEBONEN f3,99 PER KG", "PRIMA KLEI-AARDAPPELEN 5 KG f22,--" en meer van dat soort borden die men in een agf-zaak vindt. De toeschouwers moet het idee krijgen dat hij zich als toeschouwer, maar óók als klant bevindt in de winkel van Simon Akkerman, groentespecialist. Laat de toeschouwers desnoods bij het betreden van de zaal bij de ingang uit een heuse nummerautomaat een volgnummertje trekken. Vol licht op het toneel, meteen al. Als iedereen gezeten is, blijft het toneel goed verlicht. Het zaallicht langzaam outfaden. Geen bel of ander signaal dat het stuk "begint". In het geroezemoes komt winkelier Simon Akkerman de zaal binnen via de zaalingang, Met een handkar, een bakfiets, een grote kruiwagen mudvol met verse groenten. Prei, Wortelen, Andijvie Koolrapen. Simon zelf in stofjas. Alpinopetje? Stuk begint terwijl Simon met z'n handel de zaal binnenkomt.

SIMON: Pas op! Opzij! Hola, kijk uit: Laat me er door: Ja, zoud U even uit de weg kunnen gaan? Dank U. (*staat midden in de zaal stil*) Alle mensen, wat een volk. Ja, dat ga je krijgen met de nieuwe winkelsluitingswet. Weet U allemaal achter wie U bent? O, U heb een nummertje. Dan is het goed. (*loopt door naar het toneel*) Nee, dan is het helemaal niet goed. Hoe laat leven we? (*raadpleegt z'n horloge*) Zie je wel. Dacht ik wel. Ruim na achten. Sorry, maar dan zijn we gesloten. Morgen om acht uur in de morgen bent U de eerste. 'k Most trouwens nog zoveel doen.... (*begint de meegenomen groenten op het toneel te zetten en uit te stallen*) Ja, want de mensen zullen wel denken: "Zo'n eenvoudig groenteboertje...."Ha ha" Daar kom je nog wel achter. GroenteSPECIALIST moet je tegenwoordig zijn.... Alleen verstand hebben van kool en peen.... Nee, dat is er niet meer bij. Je moet tegenwoordig zowat alles verkopen. Buitenlandse groenten. Buitenlandse vruchten. Hierzo, kijk maar.... Avocado's.... Kiwi's.... Aubergines..... Had je in mijn jonge tijd allemaal niet.... En dan al die nieuwe soorten appelen.... Jona-Gold.... Granny-Smith.... Alkmene.... En laat er niet het kleinste plekkie aan zitten, want dan hebbe ze weer

wat te zeiken..... en dan motte ze ze niet..... Ja, de wereld is wel veranderd..... *(gaat op de rand van het toneel zitten. Voor een gezellig praatje)* Ik nam deze winkel over van me vader. Kort na de oorlog. O jee, toen krioelde het nog van de winkels en winkeltjes, overal hier in de buurt. Een slager, een paar bakkers, een kruidenier, een paar collega groentezaken.... Er was zelfs een Aardappelhandel die alleen maar aardappels verkocht.... Ja, zo ging dat in die dagen... En we hadden het goed. Je had je brood, en een stuk worst erop. En de mensen waren tevrede. En niks geen gezanik over een appel-met-een-plekkie of een buikzieke peer.... De mensen hadden hier allemaal de hongerwinter meegemaakt en ze waren allang blij dat ze weer te eten hadden... Nee, je had het hier best as winkelier. Gezellige buurt ook. Ja..., 't Was hier toch wel een beetje... "stand" zal ik maar zeggen. En de winkel zit nog steeds op een bést Punt. *(loopt langzaam terug naar de toonbank)* Maar goed.... Of het nou aan de welvaart lag, of an de televisie.... De mensen kregen het beter, en ze werden steeds ontevredener.... Mopperen. Dit was niet meer goed en dat deugde niet. In een paar jaar tijd stond de hele straat hier vol met blik. Mijn vader ging nog met paard en wagen naar de veiling. We hadden zo'n dubbele hit, weet U wel.... Ja kijk, daar waar U nou zit, daar stond destijds dat beest gestald... Bles heette die.... Maar dat ging allemaal niet meer. Bles moest weg en ik ook in zo'n bestelautootje. Ja, vooral wijlen mijn vrouw vond dat we met onze tijd mee moesten gaan.... Uitbreiden, zei ze.... Aanpassen, zei ze.... Ze is hier voor de deur doodgereden, zo'n dikke twintig jaar geleden.... Door een vrachtauto. Daar zat ik, met een dochter van nog geen tien jaar.... Elsie. *(ordent wat kisten. Is bezig in z'n winkel)* Maar 't ging niet best hoor. De ene winkel na de andere legde het loodje.... Tegen die supermarkten was niet op te boksen. 't Werd er niet gezelliger op En ook niet goedkoper, want de mensen kopen veel te veel... Vijf kilo sinaasappelen voor nog geen tientje.... Maar wat mot je nou toch in Godsnaam met vijf kilo sinaasappelen as je maar met z'n tweeje bent? Dat is toch niet weg te vrede? Dus gaat de helft de groene ton in. Ben je toch nog duur uit.... Want tja.... *(gaat op een stoel midden op het toneel zitten)* Die grote gezinnen van destijds.... Zeven, acht, soms wel meer dan tien kinderen.... Dacht je dat die moeders daarvan zo pietluttig waren over fruit met een stekkie? Ben je gek! Op zaterdagmiddag kwamen ze juist de stek bij me ophalen! Moet je nou meemaken.... Alles moet perfect zijn..... Kogelharde spruiten..., hagelwitte bloemkool.... Veilingverse peren.... Maar ja... Wil je overleven dan moet je wel meedoen..... Dus ik heb het gezocht in kwaliteit. En alles zelf doen, want personeel helpt je

naar de donder.... Dus terwijl ze om me heen vielen as vliege, bleef ik bestaan. Alleen maar door m'n kwaliteit. Het beste van het beste en het fijnste van het fijnste. (*pakt wat groenten uit een kist waaronder een bos peentjes. Loopt er mee naar de eerste rijen van de zaal*) En nou moet u toch eens kijken. Heb ik teveel gezegd? Is dat kwaliteit of is dat geen kwaliteit? Dat zie je toch nergens, hè? En kijk eens naar die bospeen? Da's toch niet duur voor één-vijftig een bossie? En kwaliteit hoor.... Ik heb er een speciaal adressie voor..., Een klein tuindertje die het alleen voor mij teelt.... Iedere week zo'n kleine honderd bossies.... En ze komen uit de hele stad om hier hun peentjes te halen... En nemen dan en passant nog wat meer mee.... En zo hou je het vol.... Maar 't blijft hard werken. (*loopt terug naar het toneel*) Ik deed het samen met mijn vrouw. En die was heel ambitieus. Die droomde van een groente-paleis.... Ach, dat zat er nooit in... En toen overleed ze, van de ene dag op de andere. Dat was een klap, hoor... Alsof er een betonnen plaat op je neerkomt..... Maar ik ben doorgedaan..... Eerst voor Elsie, later met Elsie en nu door Elsie.... Ja, want ik zit nou zo'n veertig jaar in het vak.... Ik heb het allemaal wel gezien.... Maar zij wil door. Man, die meid kan werken.... Daar kan geen kerel tegen op..... Ze gaat naar de veiling, ze houdt de boel schoon, ze richt de winkel in, ze verzorgt de fruitmanden.... O, daar is ze een kei in.... Ze doet de huishouding.. . Prima allemaal. Ik geef aanwijzingen. Ik heb de ervaring.... Zoals ik al zei... Werken.... Daar kan geen kerel tegen op.... (*zuchtend*) Maar liep ze nou goddomme maar es tegen een andere kerel an! Achter in de twintig is ze nou. En niks! Geen vriendje, nooit. Ze is getrouwd met de zaak, zeg ik wel eens. Ga toch es een avondje uit, zeg ik. Is niet gezellig voor jou, zegt ze. En thuis is ze. Altijd. Da's toch niet goed? Da's toch niet normaal? Een jonge, levenslustige meid van tegen de dertig. Die wil toch wel eens de hort op? Zij niet. Is altijd met de zaak bezig. En we redden het ook best. Er zit goed loop in de zaak en we draaien iedere week een beste omzet. Maar zo'n meid moet toch eens aan de man? Wat moet ze nou als ik er niet meer ben? Ja.... ik zie er nog wel patent uit, maar ik ben ook de jongste niet meer.... (*loopt verontrust naar iemand op de voorste rij*) Hoe laat heeft u het nou? Zo laat al? Zie je wel. Ze zou al om bij zevenen thuis zijn. Ze is naar de veiling want morgen kan ze niet. Met de bestelauto. En die is niet zo best meer... Ik heb al gezegd "Ruil dat barrel toch in" maar ze wil nog even doorsparen voor een echte, hele nieuwe... Ja, kijk, zo is ze, mijn Elsie.... Ze wil geen schulden... Alles wat ze koopt betaalt ze ook meteen. Ook nog zo'n ouderwets idee.... Tegenwoordig kopen ze maar raak.... Van betalen hebben sommigen nog nooit gehoord.... (*loopt*

ongerust naar het toneel terug) Verdomme.... Heb je één kind! Eén dochter, en je hebt de zenuwen van tien. D'r zal toch niets gebeurd zijn? Je hoort tegenwoordig van zulke rare verhalen.... Hoe laat is het nou? Dat zit niet goed. Ik ga de politie bellen. Of de ziekenhuizen. Nee, beter eerst de politie. Welk nummer hebben die? 1-1-2? Is dit een noodgeval? Jezis, waar zit die meid nou.... *(maakt aanstalten om te telefoneren met een draagbaar toestel dat op de toonbank ligt. Drukt wat toetsjes in. Het apparaat lijkt niet te werken)* Waarom doet dat rotting het nou weer niet. Weet U hoe dat werkt? Wat? Eerst op de "talk" drukken? "Talk".... O hier. Wat een gedoe. Ook allemaal veranderd. Waar is het telefoonboek. Ik krijg er wat van.... *(rumoer achter in de zaal. Elsie komt binnen. Besmeurde kleding, vegen van smeer op het gelaat)*

ELSIE: Joehoe!! Papatje!! Ik ben er, hoor!!

SIMON *(opgelucht en geïrriteerd)*: Waar ZAT je nou toch in hemelsnaam?!

ELSIE *(naar voren lopen, het toneel op)*: Ik ben er. Levend en wel. Dag papatje van me. *(kust hem op de wang)*

SIMON: We waren doodongerust. Die mensen hier ook allemaal. Wat zie je eruit! Wat is er gebeurd!

ELSIE *(opgewekt)*: Een ongeluk, papatje.

SIMON *(geschrokken en verslagen)*: Zie je nou wel. Met dat ouwe barrel. Ik heb het al zo vaak gezegd. Dat gaat niet goed. Maar nu is het over, hoor. We ruilen dat krenge in. En we kopen een nieu....

ELSIE *(blij)*: De auto mankeert niets.

SIMON: O. Wat? De auto mankeert niets? Wat... O God, ik begrijp het al. De handel. De lading is gaan schuiven.

ELSIE *(lachend)*: Precies.

SIMON: Zeventien kisten ijsbergsla.... Vijf en twintig dozen bananen.... Tien kisten stooferen....

ELSIE *(guitig)*: Roodkokertjes....

SIMON: Aardbeien, verse ananas, aalbessen...

ELSIE *(vrolijk)*: Champignons, uien, verse spinazie ...

SIMON *(smekend)*: Zeg dat het niet waar is.

ELSIE *(schaterend)*: Alles in één klap over de straat.

SIMON *(ongelovig)*: Alles?

ELSIE *(gierend van het lachen)*: Alles. Eén grote vruchtensalade en rauwkostvariatie.

SIMON *(verslagen)*: Duizend gulden naar ze moer.

ELSIE *(opgewekt)*: Welnee .. 't Was mijn schuld helemaal niet. Ik reed op de Van Amerongenweg....

SIMON *(hoopvol)*: Da's een voorrangsweg.....

ELSIE (*ijverig*): Precies. En ik was al zo laat, want het was zo druk op de veiling... Dus ik had er lekker de gang in. Komt er opeens van rechts een cabriolet aan. Uit de Oosterbeekstraat.

SIMON: O jee. En toen?

ELSIE: Boven op m'n rem, natuurlijk. En de remmen van die ouwe wagen doen het nog uit de kunst! Maar de lading ging door. Het hele kruispunt. Eén groentezaak.

SIMON: Heb je het nummer van die auto kunnen noteren?

ELSIE: Nee.

SIMON: Heb je er politie bij gehaald?

ELSIE: Nee.

SIMON: Nou, dan kunnen we het wel schudden. Dan betaalt de verzekering niets uit. En krijgen we nog een bon voor ongeoorloofd groenteafval storten ook.

ELSIE: Hè?

SIMON: Ja, natuurlijk! Die vent of dat mens die jou zo plotseling deed remmen...

ELSIE (*dromerig*): 't Was een vent....

SIMON: Ja, die is natuurlijk mooi doorgereden en.... Hè? Hoe weet je dat het een kerel was?

ELSIE (*gaat zitten. Dromerig. Verliefd*): Hij stopte.

SIMON (*grimmig*): Zo. Dat is teminste iets. Heb je z'n naam? Z'n rijbewijsnummer? Kenteken van z'n auto? Heb je meteen zo'n formulier ingevuld?

ELSIE: Hij heet Hans.

SIMON: Je kunt bij dergelijke dingen toch beter meteen de poli...

ELSIE: En hij was heel erg geschrokken.

SIMON: En getuigen. Hebben mensen het zien gebeur....

ELSIE: Hij hielp me meteen.

SIMON: Getuigen zijn zo belangrijk in zo'n geval....

ELSIE: Hij heeft alles wat nog te redden was weer op de wagen geladen.

SIMON (*wanhopig*): Maar dat kunnen we toch niet meer verkopen? We hebben hier een kwaliteitszaak. De mensen zijn hier eerste klas spullen gewend! Die kan ik toch geen geplette bananen en gekneusde sinaasappelen aanbieden!

ELSIE (*dromerig*): Dan geef je het maar weg.

SIMON: Weggeven? Ik ben het Leger des Heils niet! Nou ja, laat ik eerst maar eens gaan kijken of er nog iets bruikbaar tussen zit.

ELSIE (*in de wolken*): Hij vergoedt alle schaden.

SIMON (*van z'n stuk gebracht*): Ha? Hoe weet je dat zo zeker?

ELSIE: Hij komt zo de vrachtauto brengen. Met de handel.

SIMON: Heb je hem de vrachtauto meegegeven? Onze mooie goeie vrachtauto? Waar is je verstand? Nou, die zie je nooit meer terug.... (*verontrust*) Zeg.... Heb jij soms heel erg je hoofd gestoten of zoiets... Je doet zo raar.... Begrijp je het dan niet? Het was natuurlijk een val... Ze doen dat expres.... Een stelletje gewone autodieven zijn het.... Dat doen ze wel vaker.... Dan...

ELSIE (*verliefd*): Hij hield meteen een taxi voor me aan.... En heeft mij alvast naar huis gestuurd... Hij gaf me honderd gulden mee voor die taxi... En straks is hij hier.

SIMON (*nijdig*): Je bent gewoon in handen gevallen van de een of andere slinkse oplichter die jou je vrachtauto met kostelijke groenten en fruit ontfutseld heeft. We moeten meteen de politie bell....

ELSIE: En ik voel me zo raar.

SIMON (*geschrokken*): O god. Zie je wel. Een whiplash natuurlijk. Of een hersenschudding. Of erger. Kun je alles nog wel goed bewegen?

ELSIE: Ik voel me prima.

SIMON: Zo.

ELSIE: Ik heb me nog nooit zo fijn gevoeld.

SIMON (*angstig*): Er is iets met je... Je doet zo raar....

ELSIE (*verliefd zuchtend*): En hij had de mooiste ogen die ik ooit gezien heb.

SIMON (*giftig*): Dan mag ie ze wel eens beter gebruiken, want hij reed jou zowat van de weg af. Het stuk onbenul.

ELSIE (*dromerig*): En heel mooi haar.

SIMON (*mopperend*): Stomme hond.

ELSIE (*dweperig*): En.. en... en zo voorkomend! Zo behulpzaam. Zo... zo... zo ongewoon lief.

SIMON: Rund.

ELSIE: Goh.... Dat zoiets zomaar op je pad komt....

SIMON: Je doet er nogal luchthartig over.

ELSIE (*zuchtend*): Ach, papaatje.... Wat is nou een paar honderd gulden groenten vergeleken met DIT?

SIMON: Vergeleken met DIT? VERGELEKEN MET DIT??? Wat zanik je toch!! Voorlopig is al onze handel naar de filistijnen en JIJ doet alsof er niets aan de hand is!!

ELSIE: Er is wel degelijk iets aan de hand.

SIMON: Dat zou ik wel denken, ja... En je laat je nog door die snuiter oplichten ook door hem de vrachtauto mee te geven.

ELSIE (*blij*): Hij komt hem zo brengen. Hij is achter ons aangereden maar de taxi reed vlugger. En hij reed trouwens héél voorzichtig om de lading niet verder te beschadigen.

SIMON: Daar hoeft-ie niet zo voorzichtig meer mee te zijn. Dat kan

allemaal zo de container in.

ELSIE. Hij betaalt alles. Ik weet het zeker.

SIMON: En hij erbij. De knuppel. *(geklop en gerommel aan de winkeldeur van de zaal uit gezien LINKS op het toneel)* We zijn gesloten!

ELSIE *(zenuwachtig)*: O God. Daar zal-ie zijn. En ik zie er niet uit! Wat moet-ie wel van me denken. O, ik moet me even opknappen. Vader, doe open. Ik trek even wat anders aan. Houd hem even bezig. En, vooral: wees vriendelijk tegen hem. Hij is het waard. *(Elsie vlucht rechts het toneel af tussen de coulissen)*

SIMON *(naar de winkeldeur sloffend)*: Vriendelijk? Tegen een vent die bijna je dochter naar de eeuwige jachtvelden stuurt? Wat hééft dat kind toch? Vriendelijk.... 't mocht wat. Ik zal die snuiter eens precies vertellen wat ik over hem denk... *(heeft ondertussen de deur geopend. Jonathan van der Molen treedt binnen, Een makelaar/projectontwikkelaar. Keurig in het pak. Uiterst correct)*

JONATHAN: Neemt U mij niet kwalijk dat ik U zo laat nog stoort. Maar de zaak is deze....

SIMON: Ik neem U niets kwalijk. En eigenlijk alles. Maar mijn dochter neemt U het meest kwalijk. Of... toch ook weer niet. Het is gelukkig allemaal goed afgelopen, zo te zien en te horen, Maar stom blijft het.

JONATHAN *(verbijsterd)*: Pardon?

SIMON: Nou ja, zeg.... Iedereen weet toch dat de Van Amerongenweg een voorrangsweg is.... Er staan zulke borden! Om daar nou zomaar op aan te rijden....

JONATHAN: Maar ik....

SIMON: Maar goed, gebeurd is gebeurd.... 't Valt me wel van U mee dat U woord houdt... De vrachtauto hebt U zeker al achter neergezet? 't Is nou nog te donker om te zien of de schade mee- of tegenvalt.... Maar ja... 't Is toch gauw een stevige schade...

JONATHAN *(in volledige verwondering)*: Schade?

SIMON: Ja, kijk.. Ik heb het veilingbriefje nog niet, maar een dikke duizend gulden zal er wel mee gemoeid zijn.

JONATHAN *(uit het veld geslagen)*: Duizend gulden.

SIMON *(opgewekt)*: Ja, dat heb je zo maar... Wordt het verzekeringswerk of wilt u hier ter plekke afrekenen?

JONATHAN: Verzekeringswerk?

SIMON: Ja, in verband met Uw no-claim.... Soms is het beter kleine schades onderling te regelen.... Dus als U duizend gulden betaalt is er wat mij betreft niets aan de hand.... Hoewel ik het oer- en oerstom blijf vinden... Maar we zullen maar zeggen: Het geluk is met Jan Stomkop...

JONATHAN: Mijn naam is Jonathan van der Molen...

SIMON: O, neem me niet kwalijk.... (*schudt hem de hand*) Simon Akkerman... ja... De vader van Elsie.

JONATHAN: Elsie?

SIMON: Ja, Elsie.... Die je zowat ondersteboven gereden hebt.... Daarnet, op de Van Amerongenweg.

JONATHAN: Ik heb helemaal niemand aangereden op de....

SIMON (*sussend*): Nee... natuurlijk niet.... Dat zei ik toch al? Het is gelukkig goed afgelopen.... Nou, hoe regelen we de schade?

JONATHAN (*enigszins van zijn stuk gebracht*): Eh... wel, als U zo snel ter zake wilt komen.... Wij dachten aan drie ton.

SIMON: Hoe bedoelt U?

JONATHAN: Drie ton. Driehonderdduizend gulden. Als basisbedrag, Maar daar kunnen we nog over praten, ik bedoel, als U bijkomende zaken....

SIMON: Drie ton? Voor een ouwe aftandse vrachtauto en een zootje lading?

JONATHAN: Die.. eh... die vrachtauto waar U het over hebt moeten we laten taxeren.

SIMON: Drie ton? Ha ha ha: "Drie ton" Maar dat is prachtig... Maar dat is toch veel te veel!"

JONATHAN (*snel*): O, maar als U een geringer bedrag wenst, zijn we daar uiteraard natuurlijk ook toe bereid.

SIMON: Drie ton lijkt me overdreven, Hans... Je heet toch Hans?

JONATHAN: Mijn naam is Jonathan van der Molen... En mijn vrouw noemt mij Johan, Of Johnny, Of poepie. Maar nooit Hans.

SIMON: Waarom heb je dan aan mijn dochter verteld dat je Hans heette? Bang voor problemen thuis?

JONATHAN: Meneer! Ik kén Uw dochter niet eens!

SIMON: Nee, natuurlijk niet... Zo snel leer je iemand niet kennen... En zeker niet na zo'n aanrijding,....

JONATHAN: En ik heb ook niemand aangereden.

SIMON: Nee, maar de lading is wel naar de bliksem.

JONATHAN: Lading?

SIMON: Maar drie ton, zeg.... Ben je gek. Duizend gulden. En een bloemetje voor Elsie. Daar houdt ze van. Een bloemetje.

JONATHAN: Meneer. Ik wil met alle soorten van genoeg Uw dochter een bloemetje geven. Maar duizend gulden kan natuurlijk niet. Dat zou een belediging zijn.

SIMON: Okay. Dan geef je tweeduizend. Maar dan is alles geregeld.

JONATHAN (*ongelovig*): Tweeduizend? U bedoelt: tweeduizend gulden?

SIMON (*beslist*): Juist. En mij hoor je nooit meer.

JONATHAN: U bent gek? 't Is toch minstens tweeëneenhalve ton waard....

SIMON: Ik ben gek? JIJ bent gek?? Man! Tweeëneenhalve ton.... Dat is m'n halfjaaronzet!

JONATHAN (*maakt snel een aantekening in een notitieboekje, dat hij uit een jaszak of een tas haalt*): O, tweeëneenhalveton? Per half jaar? Da's dan een halfmiljoen op jaarbasis.... Dat valt me niet tegen voor een zaak zo als deze.... In zo'n buurtje....

SIMON: Eén van de betere buurten van de stad.....

JONATHAN: Jawel, maar sterk vergrijzend.... Even goed, een prima omzet.

SIMON (*achterdochtig*): Wat heb jij te maken met mijn omzet?

JONATHAN: Vanwege de overname.

SIMON: Overname?

JONATHAN: Door de firma Steensma. Vandaar mijn komst. Om daar eens met U rustig over van gedachten te wisselen.

SIMON: Firma Steensma?

JONATHAN. De firma Steensma is in zee gegaan met Polderman & Van der Molen.... Makelaars in onroerend goed en projectontwikkelaars.

SIMON: Moest je daarom mijn dochter aanrijden?

JONATHAN: Meneer! Wat bazelt U toch steeds over Uw dochter. Ik heb Uw dochter nog nooit gezien en ik heb haar zeker nooit aangereden. Uw dochter en ik... (*Elsie op, fleurig gekleed en in een hele beste bui*)

ELSIE (*guitig*): Joehoe. Hans! Hier ben i.... Jij bent Hans helemaal niet.

SIMON: Heeft deze meneer jou nou wél of niet aangereden.

ELSIE: Nee. Ik ken die man niet.

SIMON (*tegen Jonathan*): Wat sta je dan te zemelen over een schadevergoeding van tweeëneenhalve ton?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto